

луна иматъ своитѣ новолуния и пълнолуния, но тѣзи послѣднитѣ ставатъ само при пълно равенство, защото равнинитѣ на тѣхнитѣ пжтища сж силно наклонени къмъ равнината на пжтя на Сатурна. Първата отъ Сатурновитѣ луни се завърта около Сатурна въ единъ периодъ отъ 22 часа, а послѣдниятъ — осмиятъ — въ единъ периодъ отъ 80 деня.

Слѣдъ Сатурна слѣдва *Уранъ*. Най-напрѣдъ сж го считали за слънце или постоянна звѣзда, послѣ сж го считали за комета, и най-послѣ французкиятъ великъ астрономъ *Лапласъ* го е причислилъ къмъ числото на планетитѣ. Диаметрътъ му прѣвишава земята 4 пжти, повърхнината му — 16 пжти, обемътъ му 61 пжти, а масата му — 14 пжти. При все това гжстота му е едва $\frac{1}{4}$ отъ гжстотата на земята, а скоростъта му $\frac{1}{4}$ по-малка отъ скоростъта на земята—за една секунда прѣминава само 1 миля. Отъ повърхността на Урана слънцето се вижда толкова голѣмо, колкото голѣма се вижда на насъ Венера отъ земята. По всѣка вѣроятностъ на Урана владѣе вѣчна нощъ, защото не е установено още дали тази планета се върти около собствената си ось. Съ помощта на много усъвършенствуванни далекогледни астрономитѣ сж измѣрили, че *Уранъ* има 4 спжтника, които сж много малки и които се завъртатъ около *Урана* единъ пжтъ въ единъ периодъ отъ 2 до 13 деня. Особно впечатление прави обстоятелството, че тѣзи спжтници се въртятъ въ една равнина, която заключва съ равнината на движението на самата планета единъ ъгълъ отъ 82° и че тѣ се движатъ по обратно направление. Вслѣдствие особното положение на осьта на *Урана*, на повърхността му не може да има рѣзка разлика между годишнитѣ му врѣмена. Разлика между день и нощъ може да има само на екуатора му, къмъ полюситѣ продължителността на деня и нощта се увеличава до неимовѣрностъ. На 30° ширина по повърхността му тази продължителностъ трае 13 земни години, а на полюситѣ му — 42 години.

Д-ръ А. Димитровъ.